

Griffie Nr.:

Parket Not.:
66.97.384-99

CORRECTIONELE RECHTBANK TE LEUVEN

Openbare terechtzitting van 20 juni 2005

In de zaak van het Openbaar Ministerie

TEGEN:

1. , geboren
wonende te

2. , geboren
wonende te

Beklaagden, ter zitting aanwezig en bijgestaan door Meester , advocaat te

3. met maatschappelijke zetel te

Beklaagde, vertegenwoordigd door lasthebber ad hoc Meester , advocaat te

Beklaagd te :

, op het goed gelegen gekadaastreerd als
groot 6 a 10 ca, eigendom van . voornoemd,

A. in overtreding van de artikelen 44, 64, en 65 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970 en de artikelen 42 en 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, thans strafbaar door de artikelen 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande, uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,

1. de eerste en de tweede, als dader of mededader overeenkomstig artikel 66 Strafwetboek, tussen 10 maart 1997 en 12 april 1999, de bouwwerken op bovenvernoemd perceel niet te hebben uitgevoerd volgens de bouwvergunning afgeleverd op 10 maart 1997, meer bepaald door de achtergelegen (voormalige) stalgebouwen te hebben afgebroken en op de vrijgekomen ruimte drie volwaardige

nieuwbouwwoningen met gelijkvloers, verdieping en dak, te hebben gerealiseerd, terwijl de bouwvergunning voorzag in het renoveren en ombouwen tot garages en bergplaatsen;

2. de eerste, de tweede en de derde, als dader of mededader overeenkomstig artikel 66 Strafwetboek, sedert, voor wat de eerste en de tweede betreft, het beëindigen van voornoemde werken, minstens sedert 11 april 1999, en sedert, voor wat de derde betreft, 2 juli 1999, tot 30 april 2000, de toestand geschapen door voornoemde werken te hebben in stand gehouden

B. de eerste, de tweede en de derde, als dader of mededader overeenkomstig artikel 66 Strafwetboek, in overtreding van de artikelen 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande, uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning, meer bepaald,

van 1 mei 2000 tot 1 september 2002, de toestand geschapen door voornoemde werken te hebben in stand gehouden

Gezien de stukken van het onderzoek;
Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;
Gehoord de beklaagden in hun middelen van verdediging;
De Rechtbank beslissende op tegenspraak;

Gelet op het tussenvonnis van deze rechtbank dd. 10.11.2003 waarbij een lasthebber ad hoc werd aangesteld over conform art. 2bis van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

1. De tenlasteleggingen:

- tenlastelegging A1 in hoofde van eerste en tweede beklaagde:

Eerste en tweede beklaagde worden vervolgd voor het wederrechtelijk oprichten van het gebouw, zonder dat de rechtspersoon hiervoor wordt vervolgd.

Art. 5 Sw bepaalt : "Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste

fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”

Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel diegene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld.

Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.

Het nieuwe art.5 roept weliswaar een strafuitsluitende verschoningsgrond in het leven, hetzij voor de natuurlijke persoon, hetzij voor de rechtspersoon, naargelang de ernst van de door hen begane fouten, “wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon” en voor zover *niet* “de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd”.

Voor het bestaan van het ten laste gelegde misdrijf volstaat loutere onachtzaamheid niet, maar is *algemeen opzet* vereist. (Gent 14 januari 2000, T.

Het staat onbetwistbaar vast dat de geïdentificeerde natuurlijke personen zijn die opgetreden zijn, zodat zij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon zouden kunnen worden veroordeeld indien zij de fout wetens en willens hebben begaan (Waeterinckx P., “De cumulatie van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon met die van de natuurlijke persoon, RW, 2000-01, 1217-1229).

In casu werd de rechtspersoon echter niet gedagvaard voor het wederrechtelijk optrekken van het gebouw, enkel de bestuurders van of de natuurlijke personen.

Uit de elementen van het dossier blijkt dat de bouwaanvraag werd aangevraagd door en de herstellvordering enkel tegen de rechtspersoon werd gericht; dat bouwwerken heeft laten uitvoeren en niet de natuurlijke personen.

Eerste en tweede beklaagde hebben niet het intentioneel element gehad om een misdrijf te plegen.

Uit de concrete elementen van het dossier blijkt nergens dat door als geïdentificeerde natuurlijke personen aan het criterium “wetens en willens” de fout te hebben gepleegd is voldaan.

De inbreuken die hen al ten laste zouden kunnen gelegd worden, zijn enkel nalatigheidsinbreuken, zodat enkel de rechtspersoon strafbaar zou moeten gesteld worden.

De strafuitsluitende verschoningsgrond is derhalve van toepassing op de geïdentificeerde natuurlijke personen, eerste en tweede beklaagde.

De geïncrimineerde periode van de tenlastelegging sub A1 is tussen 10 maart 1997 en 12 april 1999. Art.5 Sw trad in werking op 02.07.1999.

Op grond van unanieme rechtsleer is de regel van de mildere strafwet ook van toepassing wanneer de nieuwe strafwet een verschoningsgrond bepaalt die de oude strafwet niet bepaalt (L.Dupont en R.Verstraeten, Handboek Belgisch Strafrecht, Leuven, Acco, 1990, nr.177, p.133). Bovendien heeft het Hof van Cassatie in haar rechtspraak bevestigd dat het in art.2, tweede lid Sw vastgestelde rechtsbeginsel volgens hetwelk de minst strenge strafwet terugwerkende kracht heeft, voor alles geldt wat de toestand van de beklaagde verbetert (A.C.1993,

De strafuitsluitende verschoningsgrond waarop de natuurlijke persoon zich kan beroepen, is afhankelijk van de mogelijkheid om de rechtspersoon voor het misdrijf te vervolgen en gebeurlijk te bestraffen.

Indien de wetgever bepaald heeft dat – ook al blijft het feit wederrechtelijk – het feit onder bepaalde voorwaarden niet meer strafbaar is, de dader van dit gewijzigde inzicht van de wetgever dient te kunnen genieten.

In casu heeft de mildere strafwet van art.5 terugwerkende kracht en is zij van toepassing op huidige tenlastelegging sub A1.

Eerste en tweede beklaagde dienen voor de tenlastelegging A1 dan ook te worden vrijgesproken.

- tenlasteleggingen A2 en B: in hoofde van eerste, tweede en derde beklaagde:

Deze tenlasteleggingen hebben betrekking op het zogenaamde “in stand houden”.

Bij decreet van de Vlaamse Raad van 4 juni 2003 werd art.146 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de ruimtelijke ordening gewijzigd. Ingevolge deze wijziging is het in stand houden van stedenbouwinbreuken niet langer strafbaar, tenzij wanneer het gaat om inbreuken in ruimtelijk kwetsbare gebieden, om inbreuken die onaanvaardbare hinder veroorzaken door de omwonenden of om inbreuken op essentiële stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften.

Bij arrest van het Arbitragehof van 19 januari 2005 werd een gedeelte van deze nieuwe bepaling geschrapt. De begrippen “onaanvaardbare hinder” en “essentiële stedenbouwkundige voorschriften” worden door het Arbitragehof als te vaag omschreven om te dienen als basis voor een strafrechtelijke vervolging.

Dit heeft tot gevolg dat het in stand houden van een stedenbouwkundige inbreuk in niet-kwetsbare gebieden niet langer strafbaar is.

Hoger vermelde bepaling is overeenkomstig art.2 lid 2 Sw van toepassing.

In casu situeren de vermeende inbreuken zich in residentieel gebied, zodat de in stand houding niet langer strafbaar is.

Eerste, tweede en derde beklaagde dienen bijgevolg voor de tenlasteleggingen A2 en B te worden vrijgesproken.

2.De herstelmaatregel:

Eerste en tweede beklaagde werden zowel vrijgesproken voor de ten laste gelegde bouwovertreiding (A1) als voor de in stand houdingsmisdrijven (A2 en B).
Derde beklaagde werd vrijgesproken voor de in stand houdingsmisdrijven (A2 en B).

Uit de stukken van het dossier blijkt overigens dat de herstelmaatregel uitdrukkelijk werd gevorderd lastens _____ en dus enkel gestoeld op de in stand houdingsmisdrijven (A2 en B).

Indien de Decreetgever het instandhouden niet meer strafbaar stelt, de herstellvordering dienaangaande ook niet meer door de strafrechter kan worden opgelegd (Antwerpen, 19 november 2003, NjW, 2004, 1318).

De herstelmaatregel dient dan ook als ongegrond te worden afgewezen.

Voor het overige behoeft de rechter niet te antwoorden op een conclusie die niet meer ter zake dienend is wegens zijn beslissing (Cass _____, 3 april 1985 (_____, Arr.Cass., _____, _____);

OM DEZE REDENEN en met toepassing van de artikelen :
- 194-195 van het Wetboek van Strafvordering;
- 2-11-12-13-14-31-32-34-35-36-37-41 wet 15 juni 1935;
door mevrouw de Voorzitter aangeduid.

DE RECHTBANK,

Rechtsprekend op tegenspraak en in eerste aanleg.

Spreekt eerste en tweede beklaagde vrij voor de tenlasteleggingen sub A1, A2 en B.
Spreekt derde beklaagde vrij voor de tenlasteleggingen sub A2 en B.

Verklaart de herstellvordering ongegrond.

Legt de kosten gemaakt door het Openbaar Ministerie en begroot op 372,21 euro ten laste van de Staat.

Zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor van _____ Nr. _____ ;

Zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig art. 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 161 Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999.

ALDUS GEDAAN EN UITGESPROKEN in de openbare terechtzitting van de
zestiende kamer op de hierboven aangeduide datum waar tegenwoordig waren :
mevrouw [], alleenzetelend Rechter; de heer [],
Substituut-Procureur des Konings; de heer [], Griffier.